

CURS 1933-1934

DESÉ CONCERT

Diumenge, 8 d'abril de 1934

a les onze del matí

Primera audició simfònica
de la tanda de Primavera

ORQUESTRA PAU CASALS

amb la col·laboració de la pianista

ENRIQUETA GARRETA

PROGRAMA

J. S. BAGH: Obertura-Suite, en *do major*.

MOZART: Concert, en *re major* (dit de la *Coronació*), per a piano i orquestra.

BEETHOVEN: Vuitena Simfonia.

Mestre Director: PAU CASALS

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Imp. TORRES - Vallirana, 14 (S. G.)

ASSOCIACIÓ OBRERA DE CONCERTS

Fundador : PAU CASALS

CURS 1933-1934

NOVÉ CONCERT

MERCÈ PLANTADA

Cantatriu

PERE VALLRIBERA

Pianista

Audició 90 de l'Associació

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Diumenge, 18 de març de 1934

a les onze del matí

PROGRAMA

I

SCHUBERT

LA NOVÍCIA

SECRET

COMPLANTA DEL PASTOR

EL PASSARELL FESTEJANT

NIT I SOMNIS

PLORS I RIALLES

LA TRUITA

II

MUSSORFSKI

LA CAMBRA DELS NENS

AMB LA TETA

AL RECÓ

EL BORINOT

AMB LA NINA

ANANT AL LLIT

EL GAT MESQUER

ARRI, CAVALLET

III

WAGNER

MARXA DELS SOLDATS

CANÇÓ DE MARGARIDETA

DANSA CAMPEROLA

MELODRAMA

ESPERANT

L'ABET

LA ROSA

ELS DOS GRANADERS

Composicions
per al Faust de
Goethe (1832)
1.ª audició

Piano PLEYEL

Allà ells saberen la trista dissort:

la França vençuda restava,
desfet son exèrcit, ans vencedor,
presoner, presoner l'Empeire!

Ploraren els dos granaders llavors
la trista nova sentida.

L'un d'ells digué: "Ai las! jo em mor!
Com s'obre ma vella ferida!"

I l'altra fa: "Ja és tot perdut,
jo amb tu morir voldria,
prò tinc muller i un fill menut
qui sense mi es perdria!"

"Què hi fa? També 'n tinc; no em fa res!
Jo sento més gran cobejança;
el qui tingui fam, a captà envieu,
qu'és pres l'Empeire de França!"

Un prec, germà meu, fer-te vull:
si ací la mort m'aplega,
recull mon cadàvre i a França dú'l,
colgueu-me en francesa terra!

La creu d'honor amb llaç vermell
deus sobre el pit posar-me,
al braç em poses el fusell
i al meu cinell l'espasa.

Vull jaure així i escoltà amantent
com sentinella en la tomba,
fins oure un jorn de canons l'espetic,
renills de corsers qui galopen.

Ja ve l'Empeire a cavall sobre'l clot,
mil brans dringant fort llampeguen;
llavors bo i armat, jo m'aixeco del clot,
i el meu Empeire defenso!"

Llavores, amb tristesa,
sacseja el fosc brancam
i amb lleu esgarripança,
el vell abet li fa:

"La vil destal ja em cerca
per' fer el teu taüt;
és ço el que tant em reca,
minyó, recorda-ho tu!"

LA ROSA

(RONSARD-WAGNER)

Galana, veiam si la rosa
que avui a l'alba s'és desclosa
i s'és encesa al sol ixent,
no ha gens perdut a la vesprada
el to de sa fulla emporpada
quí al teu rostre sembla talment.

Ah, no veus com en poca estona,
galana, ella així es transforma?
Ai las, com perd tot son encís!
Oh, ben cert, cruel es natura,
puix que una tal floreta dura
sols del matí fins a la nit!

Doncs ara escolta'm, galana:
mentre la vida et sigui blana
i et trobis dins la tendra edat,
frueix, frueix ta juvenesa;
com a aquesta flor, la vellesa
farà marcir-se ta beutat.

ELS DOS GRANADERS

(HEINE-WAGNER)

A França anaven dos granaders,
de Rússia captius en la guerra,
i en arribant d'Alemanya al recers,
cotaren el cap a terra.

MERCÈ PLANTADA

Encara que no caldria fer la presentació d'aquesta exquisida cantatriu catalana, car és prou coneguda la seva brillant intervenció en la vida musical barcelonina, no estarà fora de lloc esmentar a grans trets algunes de les seves nombroses activitats artístiques que li han donat tothora els més assenyalats triomfs i li han fet assolir el sòlid i merescut prestigi que gaudeix entre nosaltres i en terres forasteres.

Féu el seu debut en el primer concert de «lieder» que donà l'Associació de Música da Camera, l'any 1913, i seguíen altres concerts a la Sala Mozart amb la col·laboració de Gaspar Cassadó i Frederic Longàs, i a l'Associació Wagneriana, amb el pianista Blai Net, interpretant obres de Wagner. Ha donat concerts a totes les Associacions de Música de Catalunya, inaugurant les tasques en algunes d'elles. Prengué part en els més importants festivals simfònics i corals celebrats a Barcelona. Citarem concerts amb la Simfònica i Orquestra del Liceu, dirigides pel Mestre Lamote de Grignon; audició de «El Amor Brujo», amb l'Orquestra Bética, sota la direcció del Mestre Falla; d'obres del Mestre Manén, en diversos concerts de la Filarmònica, dirigida pel seu autor; concerts amb la col·laboració de l'Orfeó Català i Orfeó Gracienc, i amb la Banda Municipal de Barcelona, que tingué en Mercè Plantada, la primera intèrpret d'obres de cant amb acompanyament d'orquestra de vent.

Marquen una fita en la seva vida artística les inoblidables actuacions amb l'Orquestra Pau Casals en els grans festivals Igor Strawinsky i Richard Strauss (qui volgué acompanyar-la al piano), celebrats al Teatre del Liceu els anys 1924 i 1925, i dels quals donà a conèixer un bon nombre d'importantes obres en primera audició.

Prengué part també en les quatre audicions que l'Orquestra Pau Casals donà de «La Creació», de Haydn, sota la direcció del Mestre Pau Casals, i així mateix amb la Simfònica de Madrid, dirigida pel seu autor, cantà «Romance de Solita» del compositor Gustau Pittaluga.

La seva actuació en terres estrangeres dona a la personalitat artística de Mercè Plantada un més destacat relleu. Citem els seus concerts a Toulouse i Perpignan amb el Mestre Joan Lamote de Grignon al piano, els concerts i representacions a Itàlia, i les diverses *tournées* per Oran, Alger, Oujda i altres terres africanes, on ha donat durant tres anys un gran nombre de recitals, amb el pianista Josep Caminals, i col·laborant amb l'Orquestra dels «Amis de la Musique», dirigida pel Mestre Francis Thibaud, fins a arribar a la seva recentíssima presentació a la Sala Gaveau, de París, amb el compositor Joaquim Nin i el pianista Alexandre Vilalta, en un memorable concert, interpretant obres d'autors ibèrics.

Es de retorn de la seva estada a París que Mercè Plantada es presenta per primera vegada a l'ASSOCIACIÓ OBRERA DE CONCERTS, per a interpretar els gloriosos noms de Schubert, Mussorgski i Wagner, en un magne i insuperable programa triat d'entre llurs millors produccions.

TEXT

de les cançons d'aquest programa, traduït i adaptat a la música per
JOAQUIM PENA

LA NOVÍCIA

(CRAIGHER-SCHUBERT)

Furiat per l'arbreda brogeix l'huracà!
Fort cruixen les vigues, trontolla el casal,
retruny la tronada, flameja el llampec,
i negra és la nit, com la mort!

Tant se val! Tant se val!

Suara també jo ho senti.

Ma vida brogia, com brunz l'huracà;
mon cos tremolava, com ara el casal;
l'amor m'inflamava, com ara el llampec,
i negre era el cor, com la mort.

Ja pots, doncs, terrible brogir, huracà,
que al cor duc la calma i al cor tinc la pau;
com núvia jo espero l'espòs celestial
i pura trobà en son amor
l'eterna ventura lla dalt.

Jo espero el Senyor, amb esguard tot daler;
oh espòs cèlic, pren el meu cos virginal,
mon ànima salva del jou terrenal!

Ah, el toc de la gràcia ja sona al cloquer,
ja em crida el seu dolç repicó
vers altes i eternes regions!

Al.leluia! Al.leluia!

SECRET

(GOETHE-SCHUBERT)

Quan esguarda, ma promesa
prou de tots és admirada;
jo sóc l'únic qui amb certesa
sap què diu amb sa mirada.

Doncs, vol dir: aquest jo estimo,
ni eix ni aquell, cap no em plauria.
Bona gent, deixeu-ho córrer,
no engrescar-se ni glatir-se!

ESPERANT

(VÍCTOR HUGO-WAGNER)

Munta esquirol, munta a l'alzina,
a la branca del cel veïna,
qui es bressa i vincla com un jonc!
Cigonya, l'au de torre vella,
oh vola amb fada cantarella
de l'església a la citadella,
de l'alt cloquer al dret turó.

Aliga, munta d'un cop d'ala
vers la muntanya centenària
qui és blanca de neu eternal.
Tu, la qui al niu mai no reposa
la qui a l'alba no és boca closa,
munta, munta, ràpida alosa,
ràpida alosa, munta endalt!

Doncs ara, tots, del cim de l'arbre,
de dalt la torrassa de marbre,
de l'alt munt, del cel abrandat,
lla a l'horitzó i entre la broma
no veieu com vola una ploma
i esbufega un corser qui corre,
tornant ací mon ben amat?

L'ABET

(SCHEUERLEIN-WAGNER)

L'abet marrit es dreça
tot sol al puig asprós;
un jove en barca passeja
solcant el llac blavós.

Com endinzat en somnis,
l'abet va rumiant;
el jove amoixa l'ona
qui passa escumejant.

"Oh abet que al cim t'enlaïres,
company tan llòbreg i vell,
perque tu sempre em guaites
amb eix posat ferreny?"

IV

MELODRAMA

(Declamant)

Acota,
oh Dolorosa,
vers mi ton rostre compassiu!

Al cor l'espasa,
en mar de llàgrimes,
alçant els ulls veus mort ton Fill.

El cel contemples
i al Pare endreces
sospirs pel seu i pel teu sofrir.

No hi ha qui senti
com rosega
mos ossos la dolor?
Ço que em dū al trist cor paūra,
ço que el frisa i que fretura,
sols tu ho saps, sols tu, tan sols!

Per tot arreu on vaig,
quin mal, quin mal, quin mal
que sento ací al meu pit!
Tantost em trobo sola,
jo ploro i ploro i ploro
i el cor se'm fa bocins.

De ma finestra els testos
mes llàgrimes ruixaren,
quan a la matinada
per tu eixes flors collí.

Quan dins la meva cambra
el sol ixent lluí,
jo tota desolada
seia damunt mon llit.

Ai! Salva'm doncs, d'afront i mort!
Acota,
oh Dolorosa,
vers mi ton rostre compassiu!

Ella, amb inaudita traça,
té per' tots mirades bones;
mes sols cerca un, oferint-li
ben properes dolces hores.

COMPLANTA DEL PASTOR

(GOETHE-SCHUBERT)

Allà, dalt aquella serra,
allà mil cops he anat;
en mon gaiat pla bé em recolzo
i esguar-do cap baix, vers la vall.

Segueixo el ramat qui pastura,
guardat pel meu pobre gosset;
aprés arribo a la plana
i no sé pas com ho he fet.

Lla trobo de belles floretes
l'ampla prada a curull;
jo en cullo a grapades, sens sebre
a qui donar-les puc.

La pluja, el torb, la tempesta,
dessota un arbre aguantí.
Prô allà segueix closa la porta
i tot sols un somni és ben trist.

Per sobre d'aquella casa
veig l'arc de Sant Martí,
més ella se'n és anada
i terres enllà fugí.

Enllà, cap a llunyes terres,
tal volta passa la mar.
Anem, ovelles, doncs, anem-se'n,
que trist el pastor està.

EL PASSARELL FESTEJANT

(KIND-SCHUBERT)

Piu, piu! T'estimo!
El sol lluu placívol,
les aures onegen,
les fonts remoregen,
les flors embalsamen!
T'estimo! Piu, piu!

T'estimo! Piu, piu!
 Piu, piu! T'estimo!
 T'estimo, manyaga,
 que és fi ton plomatge,
 tos ulls resplendeixen!
 Cap més de tan bella!

T'estimo! Piu, piu!
 Piu, piu! T'estimo!
 Oh, guaita com l'aura
 muntant amorosa
 s'arrapa a l'alzina!
 Tu així també estima'm!

NIT I SOMNIS

(WALLIS-SCHUBERT)

Santa nit, quan l'alba et tomba,
 tomba el somni bell tot d'una;
 tal com passa al cel la lluna,
 passa el somni dintre el cor.

Els qui en tu han trobat conhort,
 clamen quan el jorn ha eixit:
 torna prompte, santa nit!
 Dolços somnis, torneu prompte!

PLORS I RIALLES

(RÜCKERT-SCHUBERT)

Plors i rialles anar fent a estones,
 troba en l'amor prou raons que ho abonen.
 Jo al matí, riu que riu,
 i perquè, doncs, jo ploro
 quan al vespre em trobo?
 No en sé pas el motiu.

Plors i rialles anar fent a estones,
 troba en l'amor prou raons que ho abonen.
 Feia al vespre grans plors;
 doncs perquè et despertaves
 al matí amb rialles?
 Jo t'ho pregunto, mon cor!

Mon cor se'n va
 darrera ell;
 ai, pugui haver-lo
 i estrenyè'l ferm!

Besar-lo tant
 com jo volgués
 i en ses besades
 la mort trobés!

III

DANSA CAMPEROLA

Ja va el pastor mudat pel ball,
 el gec polit, tot enflocat,
 mireu com fa patxoca!
 Davall la tilia n'hi ha munió,
 tothom dansant, talment com folls.
 Au, ànsia, noi!
 Vòlta-la bé! Oidà!
 Avant, avant la cobla!

Ell, d'una empenta s'obre pas
 i vora una xicota anant,
 li clava un cop de colze.
 La fresca mossa es gira fent:
 "veiam, tanoca, no empenyeu!"
 Au, ànsia, noi!
 Vòlta-la bé! Oidà!
 "Tingueu un xic de modus!"

Lleugers la gran sardana fan,
 voltant d'ací, voltant d'allà
 i arreu faldilles volen.
 Tots s'acaloren de valent
 i esbufegant van fent bracet.
 Au, ànsia, noi!
 Vòlta-la bé! Oidà!
 Les anques contra els colzes!

"De tu no me'n refio gens!
 Quants la xicota entabaneu
 amb bòfies i falòrnies!"
 Prò amanyagant-la, ell se la enduu
 i des la tilia sona al lluny:
 Au, ànsia, noi!
 Vòlta-la bé! Oidà!
 Amunt i crits i cobla!

Burgs i donzelles
 retre's deurien.
 Feina és ardida,
 premi excel·lent!
 I ara la tropa
 marxa amatent.

II

MARGARIDETA FILANT

Mon repòs perdí,
 mon cor sofreix,
 no puc retrobar-lo
 mai més, mai més!

Quan no el tinc amb mí,
 ja em crec morí
 i tot el món
 em fa horror.

Mon pobre cap
 es torna foll,
 mon pobre cor
 se'm trenca sol.

Mon repòs perdí,
 mon cor sofreix,
 no puc retrobar-lo
 mai més, mai més!

Vers ell sols guaito
 del meu finestral,
 vers ell sols vaig
 deixant ma llar.

Son pas gallard,
 son noble posat,
 riallera boca
 i els seus ulls dominants,

de sa conversa
 el màgic fluix,
 sa mà estrenyent
 i ai! son bés...

Mon repòs perdí,
 mon cor sofreix,
 no puc retrobar-lo
 mai més, mai més!

LA TRUITA

(SCHUBART-SCHUBERT)

En clar riuet lliscava
 la truita alegrement;
 corria enjogassada
 com fletxa tan rabent.
 Jo vora el marge seia
 tranquil, en dolç esplai
 i en l'aigua clara veia
 del gai peixet el bany.

Un pescador de canya
 lla vora, après, vegí
 qui amb freda sang guaitava
 del peix l'anà i vení.
 Tan temps com l'aigua puga
 seguir amb tal claror,
 no pesca eix hom la truita,
 pensí, ni amb l'ham millor.

Emprô a la fi el lladre
 es va aborrir... Pervers,
 enterbolia l'aigua
 i abans que jo ho pensés,
 tivà la seva canya,
 la truita picà l'ham
 i jo, les sangs cremant-me,
 mirava aquell engany.

LA CAMBRA DELS NENS

Episodis de la vida dels infants

(Text i música de M. MUSSORGSKI)

I

AMB LA TETA

Teta, maca, conta'm ja
 tot allò del papu aquell
 que tu saps, tan negre, tan dolent:
 "Quan el papu va pel bosc rondant...
 quan se'n porta els nens i els fica al sac...
 quan els trenca els ossets i els rosega tots,
 i els nens ploren i s'esgargamellen..."

Ai Teta! Perquè el papu
es menja els nois?
Es perquè ells són a casa molt dolents
i no volen creure el papa mai...
Per açò se'ls menja, teta, oi?

I ara conta'm la rondalla
del vell tsar i la tsarina
qui a ultramar vivien en castell magnífic.
Tot garrell, camina ell ranquejant;
si ensopega, fa sortir un bolet.
I ella sempre estornudant, tan fort,
que a bocins caure els vidres fa.

Mira, teta, doncs,
lo del papu negre no m'ho contis pas.
Deixa-ho córrer!
Vull que em contis, teta,
saps... allò bonic!

II

AL RECÓ

Ets un dimoni!...
M'embulles el fil...
L'agulla em fas perdre!
Mira, tot s'ha escorregut!
Les mitges tacades de tinta són!
Fora!... Fora!... Al recó, au!... Dimoni!...

—Si jo no he fet pas res, no, teta, no!
No he tocat pas les mitges, teta, no!
La mixa ha vingut i t'ho ha embullat
i l'agulla agafant, l'ha enduta lluny.
Prô el Miquelet és bon minyó...
Miquelet sempre està quiet!...
Dolenta, vella i lletja ets tu,
tens el nas llarg i el duus emmascarat,
prô el Quelet va net i ben clenxat...

Teta, duus la còfia de gairell!
Vols castigà el nen sense cap raó;
no havent fet res, fer-lo anà al recó!
Doncs, el nen no s'estimarà més la teta, no!
Ela!

del llenguatge parlat són reforçades pel valor expressiu de la frase musical. Aquesta va subratllant ben gràficament mot per mot, fonent-s'hi en un tot indisoluble i del més sorprenent realisme.

«La cambra dels nens» és sens dubte una de les obres mestres de Mussorgski, i d'una originalitat sense precedents. Com es despren dels títols, l'autor es proposa evocar amb tota ingenuïtat diversos moments de la vida infantívola, mitjançant les variades inflexions de la tendra veueta del nin, per a expressar successivament la joia o la còlera, la sorpresa o la curiositat, la vivor o el cansament. Cada una de les parts constitueix un veritable quadret escènic, on s'acompleix una comèdia o un petit drama d'infant. Les paraules del text són prou gràfiques per a que calgui més esclariment sobre l'acció que hi té lloc. El text és original del propi compositor i així aquest posa per obra un dels principis fonamentals de la teoria wagneriana: que la música sigui engendrada en l'essència mateixa de la poesia.

FRAGMENTS DE FAUST

(GOETHE-WAGNER)

I

CANT DELS SOLDATS

Burges d'altres torres
emmerletades,
noies cofoies
i esbojarrades,
si heure-us podia!
Feina és ardida,
premi excel·lent!

Tocs de trompetes
tan prompte ens criden
a gaies festes
com a extermini.
Ah, quin fort setge!
Ah, quina vida!

VII

ARRI, CAVALLET!

Au!... Trap, trap, trap!
 Au, galop!... Au!... Au!
 Trap, trap, trap, trap!
 Ei, ei, ei, ei, ei!
 Ta, ta, ta, ta, ta, ta...

 Au, au! Xo! Prou!
 Nasi, escolta, Nasi:
 vina i jogarem plegats!
 Apa, no triguis!... Tornem-hi!... Au!
 Adéu, Nasi! Faré una trotada...
 Tornaré aviat... ans de fer-se fosc...
 que a caseta ens fiquem al llit d'horeta
 Vina, tot seguit!
 Ta, ta, ta, ta, ta...

 Galop, au!... Au, galop!...
 Au, au, galop!
 Ei! Ei!... Fora tots!...
 Ui! mama! la cama!...
 Ui! mama! la cama!...
 —Ai, fill meu! Què tens, reiet, què et passa?
 Vaja, no ploris, que açò no és res!
 Alça't i estira bé la cama, així, fill meu!
 Mira allà, vès, quina cosa!
 Guaita, lla dalt, a l'arbre...
 Vès, quin ocell, i que és bufó!
 Mira, que preciós... Guaita'!!
 Què tal? No és res?...
 —No és res! Vinc de fè una trotada!
 Correm, que cal tornà aviat a casa...
 Trap, trap!... Tenim hostes.
 Au, doncs, ja cal que corri!...

Nota a «La cambra dels nens»

L'admirable cicle de cançons que amb aquest títol compongué Mus-sorgski l'any 1874, en plena maduresa artística, requereix alguns mots explicatius. Cal remarcar ço que significava ara fa 60 anys la revolució que acomplia aquest músic en la forma musical del *lied*, que venia a ésser la genuïna encarnació del romanticisme. La expressió lírica purament melòdica és substituïda en aquesta obra per uns recitatius lliures de caràcter plenament realista, en els quals les inflexions

III

EL BORINOT

Teta, ai, teta! Vina, corre!
 Vull que tu ho vegis!
 Jo jugava allà a la sorra,
 sota l'ombra d'aquells arbres;
 la caseta jo m'anava fent
 amb unes fustes i canyes
 que per mí tallà la mama!
 Ja era feta la caseta,
 sostre i tot, caseta de debò... Vès!

Tot d'una, es posa lla al teulat,
 un negre borinot, força gros...
 Com mou les antenes... quina por!
 I a mí m'esguarda amb ulls ben fixes!
 Quina por que'm fa!... L'insecte
 brunz... xiscla... i estenen les ales,
 de dret se m'abraona.

Volant, furient, em clava un cop als polsos!
 Jo que m'aguant fort l'alé,
 d'esglai ni goso a bellugar-me!
 Poc a poc, el vaig guaitant de cua d'ull...
 Què miro? Ai, teta, escolta, vès...
 jau a terra, panxa enlaire
 i amb les potes arronçades
 Ja no rondina, ni belluga més les antenes;
 ja no botzina, sols les ales tremola encara.

Què li agafa?... Déu ésser mort, doncs?
 Digue's-me, teta, a tu què't sembla
 eix borinot?
 Volgué picar-me, i ell queia a terra!
 Què li esdevenia?... Va rebre?

IV

AMB LA NINA

Dorm, nineta, fes non-non!
 Ja se't clouen els ullets.
 Apa, dorm, cuita!
 Apa, fes non-non!

Que ara el papu ve,
se'n dû els nens al bosc
i se'ls menja tots!
Apa, fes non-non!

Tot ço que somiis,
ja cal que m'ho expliquis:
de belles illes
plenes de prodigis,
flors meravelloses,
peres saboroses
i uns ocells daurats
dia i nit refilen...
Non-non!... Fes non-non!
Apa!

V

ANANT AL LLIT

Pare nostre i Mestre,
guarda el meu papa
i la meva mama!
Pare nostre, guarda
mon germà Basili
i mon germà Miquel.

Pare nostre, guarda
l'àvia tan velleta,
don-li salut, fes-la
viure encara molts anys.
Iaia, tan vella qu'és...
Iaia tan bona qu'és...
Pare meu!

I la tia Paula,
la Natàlia, la Catarina,
la Maria i la Serafina...
I les cosinetes
Annetta i Cinteta
i Antònia i Llucietta...

L'oncle Pere, el Gregori,
l'oncle Colau, l'Alexandre i l'Antoni.
Tots guarda'ls, Pare meu,
empara'ls tots ells,
i el Felip i el Miquel
i el Demetri i el Pere,
la Tana, Paula, Sumpta i Angela...

Teta... ai, teta...
còm fa are, teta?
—Ximpleta!
Sempre tan distreta!...
Quants cops hauré de dir-t'ho?
—Pare nostre, deslliureu-nos de mal...
—Pare nostre, deslliureu-nos de mal...
Oi, qu'és així?

VI

EL GAT MESQUER

Ai, ai, ai, ai, mama!
Oh, escolta, mama!
Jo cercava ton ombrel·la, mama!
Quina calor!... Cerco dins l'armari,
dins la calaixera; res, no la trobo, no!
Després corro vers la finestra,
per mirar si lla trobo l'ombrel·la...

Tot d'una, veig que munta un gat mesquer
i grata la gàbia de l'ocell!
Pobret, tremola, tot arraulint-se, piulant...
Ço m'enrabia! Ei, tu! Qu'è vols menjar
l'ocellet?... I ara!... Guarda-te'n... Sí, compte!

I com qui no veu res, resto quieta,
fent la distreta,
I ara, veies! Fent el moix,
aquell gat mesquè em mira fit,
I ara, veies, aquell gat mesquè 'm mira fit,
prô dû la pota a la gàbia;
tan bon punt va per caçar l'ocellet,
li clavo un cop fort.

Mama, i quina gàbia tan dura!
Còm m'hi he picat els dits, ai mama!
Ací les ungles com em cou, em cou d'allò més!
Vès, doncs, quin gat mesquer, mama, vès!